

דהא לרב הונא בריה דרב יהושע, אף בקנה רחב שלשה, אם יש ביניהם שלשה, אסור, דהוה ליה פרוץ כעומד דאסור לרב הונא?!

ומשנינן: אין הכי נמי, דהך דינא דקתני במדה ראשונה "ובלבד שלא יהא בין זה לזה שלשה" שייכא נמי גם בקנה רחב שלשה.

ואפילו הכי לא עריב להו, משום דלא דמי פסולא דקנה פחות משלשה והריוח ביניהם שלשה דקתני ברישא במדה ראשונה, לפסולא דקנה רחב שלשה והריוח ביניהם שלשה דקתני בסופא במדה שניה.

דפסולא דרישא הוא: כדי שלא יודקך הגדי בבת ראש.

כלומר: אין הכשרו ופסולו תלוי אלא בשיעור הזדקרות הגדי בלבד. ואילו היה שיעור הזדקרות הגדי בפחות משלשה טפחים, היה פסול, כיון שהפרוץ אינו פחות מן העומד!

וזה שייכא בקנים רחבים פחות משלשה טפחים בלבד.

ואילו פסולא דסופא הוא: שלא יהא פרוץ בעומד, ואינו תלוי בשיעור זקירת הגדי, אלא בשיעור הפירצה שלא תהא רחבה שלשה טפחים!

וזה לא שייכא אלא בקנים רחבים שלשה טפחים.

והשתא מקשינן אגופה דברייתא:

כבר שלא יהא פרוץ כעומד — דעומד מרובה על הפרוץ מותר [דלא מייתרא לרב הונא, דאתא לאשמועינן: הא פרוץ כעומד אסור, דלא שמעינן לה מרישא, דהא איכא לפרושי דפרוץ כעומד דאסור היינו פרוץ כעומד בנכנס ויוצא, הא פרוץ כעומד שרי] — תנא נמי רישא, דפרוץ מרובה על העומד, אסור, אף דקתני כבר "שלא יהא פרוץ כעומד", וכל שכן פרוץ מרובה על העומד.

תו מקשינן לרב הונא בריה דרב יהושע:

בשלמא לרב פפא, ניחא הא דבברייתא מפלגינן לשתי מידות, מידת קנה רחב פחות משלשה, ומידת קנה רחב שלשה.

שהרי הא דקתני במדה ראשונה "ובלבד שלא יהא בין קנה לקנה שלשה" לא שייכא אלא בקנה רחב פחות משלשה, דאז, כשיש ביניהם שלשה הוי פרוץ מרובה על העומד, דאסור. אבל בקנה רחב שלשה לא איכפת לן שיהא בין קנה לקנה שלשה, דהא הוי ליה פרוץ כעומד, דשרי רב פפא.

ומשום הכי לא עריב להו — לשלשה ופחות משלשה — ותני להו במדה ראשונה. אלא תני לשלשה במדה שניה, דאמרינן: ובלבד שלא יהא בין זה לזה כמלואו. דהיינו, בנכנס ויוצא, דהוי הפרוץ יותר משלשה, וקאסר נמי לקנה רחב שלשה!

אלא לרב הונא בריה דרב יהושע תיקשי: ליערבינהו — לשלשה ופחות משלשה במדה ראשונה — וליתננהו הכי: כל שהוא פחות משלשה ואף שלשה, צריך שלא יהא בין זה לזה שלשה?!